

Arrest

nr. 67 849 van 3 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 26 februari 2008 en heeft zich op 28 februari 2008 een eerste keer vluchteling verklaard. Op 27 juni 2008 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep tegen deze beslissing werden bij arrest nr. 22.425 van 30 januari 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.2. Verzoeker verklaarde zich een tweede keer vluchteling op 27 april 2009. De commissaris-generaal nam op 22 december 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep tegen deze beslissing werden bij arrest nr. 43 303 van 12

mei januari 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.3. Verzoeker heeft zich een derde keer vluchteling verklaard op 24 december 2010.

1.4. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 januari 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 18 maart 2011.

1.5. Op 25 mei 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 26 mei 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en Hazara van origine te zijn. U bent geboren 20/12/1369 (Afghaanse kalender, 11 maart 1991) in het dorp Nala, district Jaghuri van de provincie Ghazni. Een vriend van u, R(...), zou in contact hebben gestaan met een christen genaamd M(...). Deze M(...) zou R(...) een christelijk boek gegeven hebben. U zou dit samen met uw vrienden R(...) en A(...) gelezen hebben en zou het een interessant boek gevonden hebben. Het zou handelen over het leven van Maria en Jezus. De lokale bevolking zou er echter achter gekomen zijn dat jullie een christelijk boek lazen. Men zou de lokale maulwi hebben ingeschakeld en tevens zou de politie gewaarschuwd zijn. Men zou er jullie van beschuldigd hebben dat jullie zich bekeerd hadden en dat jullie een gevaar betekenden voor anderen. U zou van A(...) vernomen hebben dat jullie vriend R(...) gearresteerd was door de politie. Jullie zouden beiden besloten hebben om te vluchten. A(...) zou niet verder gegaan zijn dan Iran, terwijl u doorreisde naar Europa. U kwam op 26 februari 2008 aan in België, waar u twee dagen later een asielaanvraag indiende. Op 26 juni 2008 besloot het Commissariaat-generaal dat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend konden worden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kende u op 30 januari 2009 evenmin een van beide statuten toe. Op 17 maart 2009 verwierp de Raad van State uw beroep. U diende op 27 april 2009 een tweede asielaanvraag in. Op 22 december 2009 weigerde het Commissariaat-generaal u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. In haar arrest van 12 mei 2010 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het Commissariaat-generaal. U verklaarde zich een derde keer vluchteling op 24 december 2010, na deelname aan een hongerstaking.

Ter ondersteuning van uw derde asielaanvraag legt u een brief, een lijst van de Afghanen die door CAW de Terp ondersteund worden en de 'UNHCR eligibility guidelines' van 17 december 2010 neer.

B. Motivering

Uw twee eerste asielaanvragen werden door het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgewezen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan de jaren voor uw komst naar België. Als nieuwe elementen in uw derde asielaanvraag legt u bovenstaande documenten neer. U brengt inhoudelijk geen elementen aan die een ander licht op uw asielaanvraag zouden werpen en beroept zich op dezelfde feiten als tijdens uw eerdere asielaanvragen.

Er dient opgemerkt dat u in uw derde asielaanvraag geen elementen aanbrengt die de initiële appreciatie van het Commissariaat-generaal kunnen wijzigen. Het louter verwijzen naar en neerleggen van algemene rapporten volstaan geenszins om de geuite twijfel omtrent uw beweerde verblijf in Afghanistan weg te nemen. Bijgevolg blijven de eerdere beslissingen van het Commissariaat-generaal die u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerden gehandhaafd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de rechtspleging

Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr.121.147). In casu kan de in het verzoekschrift aangeduide eerste verwerende partij, met name "De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister bevoegd inzake aangelegenheden die betrekking hebben op asiel en migratie", niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de

toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot diens bevoegdheden behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze verwerende partij.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat het dossier volledig opnieuw moet worden beoordeeld, omdat de nieuwe elementen de kern van zijn relaas raken en aantonen dat hij wel degelijk recent verblijf heeft gehad in Ghazni. Verzoeker stelt dat de wet in het artikel 48/4 niet vereist dat de betrokkene bewijst dat hij recent verbleef in zijn stad of streek van herkomst. Volgens verzoeker is artikel 48/4, c) van de vreemdelingenwet geschonden omdat de conflictsituatie in Afghanistan nog steeds voldoet aan de voorwaarden van een niet-internationaal gewapend conflict, en kan er niet betwist worden dat verzoeker afkomstig is uit Afghanistan en meerbepaald uit de provincie Ghazni, wat hij kan aantonen aan de hand van zijn kennis over de streek. Verzoeker concludeert dat hij zeer kwetsbaar is en dat men rekening moet houden met zijn individuele situatie, wat in casu niet is gebeurd.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

3.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) hij inhoudelijk geen elementen aanbrengt die een ander licht werpen op zijn asielaanvraag en hij zich op dezelfde feiten als tijdens de eerdere asielaanvragen beroept en (ii) het louter verwijzen naar en neerleggen van algemene rapporten geenszins volstaan om de geuite twijfel omtrent zijn beweerde verblijf in Afghanistan weg te nemen.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Dit onderdeel van het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 25 mei 2011, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.3. Zonder verzoekers vorige asielaanvragen opnieuw te beoordelen – hetgeen overigens niet de bevoegdheid is van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen – stelt de Raad vast dat inzake verzoekers eerste asielaanvraag in 's Raads arrest nr. 22.425 van 30 januari 2009 reeds werd geoordeeld dat *“de commissaris-generaal op redelijke en afdoende wijze met draagkrachtige motieven en verwijzend naar de juiste rechtsgrond, (kon) besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde recente afkomst en asielrelaas zodat de voorgewende vrees voor vervolging niet aannemelijk is”* en *“het vrijwel onmogelijk (is) een correct beeld te krijgen van verzoekers verblijfplaatsen en leefsituatie de laatste jaren en bijgevolg ook van zijn huidige nationaliteit”*. In het arrest nr. 43 303 van 12 mei 2010 werd in dezelfde zin geoordeeld en werd het volgende gesteld met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus: *“Waar verzoeker tenslotte stelt dat artikel 48/4 niet vereist dat hij bewijst dat hij recent in zijn stad of streek van herkomst verbleef merkt de Raad op dat voor de*

aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar zijn nationaliteit niet kan volstaan doch (hij) enig verband met zijn persoon aannemelijk (moet) maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Te dezen dient te worden opgemerkt dat het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen het land van herkomst onontbeerlijk is om uit te sluiten dat verzoeker ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, aldaar een verblijfsrecht dan wel reeds een vorm van humanitaire bescherming genoot. Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen betreffende zijn voorgehouden verblijf in Afghanistan. Bij gebrek aan elementen betreffende de afkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, beschikking nr. 3.412)."

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een meervoudige asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerdere asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker, behoudens zijn verklaring dat hij heeft deelgenomen aan een hongerstaking, een brief van het CAW De Terp, en het rapport 'UNHCR eligibility guidelines' van 17 december 2010, geen nieuwe elementen indient die de kern van zijn relaas raken en die aantonen dat hij wel degelijk recent afkomstig is uit Ghazni, in tegenstelling tot hetgeen hij beweert in zijn verzoekschrift.

3.4. De Raad wijst erop dat de nood aan bescherming geboden door het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats, en dat het aan de betrokkene is zijn nationaliteit en zijn verblijf in een bepaalde regio aannemelijk te maken. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Voorts wijst de Raad op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit afgeleid dient te worden dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade. Derhalve is het noodzakelijk dat verzoeker zijn afkomst uit Ghazni aannemelijk maakt zodat kan worden nagegaan of de betrokkene nood heeft aan internationale bescherming.

In casu werd verzoekers onwetendheid over de Ghazni reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag vastgesteld, zodat verzoeker bezwaarlijk kan blijven volhouden dat hij zijn afkomst aan de hand van zijn kennis over de streek kan aantonen: *"Het is onder meer opvallend dat verzoeker de politiecommandant Bashi Habibullah wel kent, maar niet weet te vertellen dat er recent een aanval plaatsgevonden heeft op zijn huis waarbij verschillende van zijn familieleden omkwamen. Daar deze gebeurtenis in verzoekers district plaatsvond, mag er van uit gegaan worden dat verzoeker hiervan op de hoogte zou zijn. Het is tevens markant dat verzoeker de naam van de gouverneur van de provincie Ghazni wel kent, maar de aanvang van zijn ambtstermijn foutief aangeeft. In hetzelfde licht is het bijzonder merkwaardig dat verzoeker weet dat de "Hezb-i-Wahdat" onder de mujahdin periode een organisatie was voor de Hazara's, maar dat er volgens hem op dit moment in Afghanistan geen politieke partij actief is voor de belangen van de Hazara's terwijl in werkelijkheid deze zelfde "Hezb-i- Wahdat" ondertussen een politieke partij geworden is. Verzoeker noemde weliswaar de namen Khalili en Mohaqiq als belangrijke Hazara-leiders, maar wist niets over hun huidige politieke functies. Aangezien verzoeker zelf een Hazara is brengt dit de geloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent zijn beweerde recente verblijf ernstig in het gedrang. Verzoeker kon verder geen enkel concreet voorbeeld van recente gebeurtenissen in Jaghori en in Ghazni geven en verklaarde zelfs dat er in Jaghori geen incidenten hadden plaatsgevonden, noch aanvallen van de Taliban, hetgeen volstrekt tegenstrijdig is met de informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, gezien hierin duidelijk wordt vermeld dat in de periode voor verzoekers vermeende vertrek de Taliban verschillende aanvallen deed in het Jaghori district. Dat verzoeker hier niet van zou hebben gehoord is niet geloofwaardig daar hij duidelijk*

verklaarde naar tv te kijken en naar de radio te luisteren (vooral een lokale zender die volgens hem het lokale nieuws uitzond, gehoorverslag CGVS p. 4), zodat hij toch minstens een oppervlakkig idee zou moeten hebben van wat er in zijn regio gebeurde. Dat verzoeker zelfs niet op de hoogte is van de massaslachting van de Taliban op de Hazara in Mazar-i-Sharif in 1997, zoals blijkt uit de bestreden beslissing bevestigt het vermoeden dat verzoeker op dat ogenblik niet meer in Afghanistan aanwezig was. Zo kan de Raad tevens zelf vaststellen dat uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker daarenboven nog meegeeft dat Wasik en Ibrahim Abassi machtige commandanten in de Talibanperiode waren, doch onwetend is omtrent hun huidige functie (gehoorverslag CGVS, p. 5). De Commissaris-generaal mocht dan ook redelijkerwijs op basis van voorgaande vaststellingen afleiden dat verzoeker in een lang verleden waarschijnlijk in Jaghori en Ghazni heeft gewoond, doch dat hij deze streek reeds lange tijd verlaten heeft. Gezien verzoekers asielrelaas en directe vluchtaanleiding zich in dit gebied situeert, kan ook hier geen geloof aan worden gehecht.

Verzoeker haalt als enige element zijn jeugdige leeftijd en beperkte opleiding aan, hetgeen onafdoende is teneinde zijn gebrek aan recente gegevens en actuele informatie te verschonen. Verzoeker is er immers wel van op de hoogte dat de "Hezbi- Wahdat" onder de mujahedin periode een organisatie was voor de Hazara's, en hij kent belangrijke Hazara-leiders, de politiecommandant en de gouverneur van Ghazni bij naam, doch hij kan duidelijk geen recente informatie over voormelde figuren naar voor brengen. Zoals hoger reeds aangehaald keek verzoeker tv en luisterde hij naar de radio, waardoor het niet aannemelijk is dat hij de informatie waarnaar gevraagd werd, ontbeert. Dat verzoeker zelfs niets afweet van de aanvallen van de Taliban in de periode voor zijn vermeende vertrek in het Jaghori-district, wijst duidelijk op zijn afwezigheid ter plaatse en kan niet gelinkt worden aan een beperkte opleiding of jonge leeftijd. Met betrekking tot zijn leeftijd dient alsnog te worden opgemerkt dat uit de afgenomen medische test blijkt dat verzoeker met een redelijke wetenschappelijke zekerheid ouder is dan 20,14 jaar waardoor hij de Belgische autoriteiten inzake zijn leeftijd op intentionele wijze trachtte te misleiden. Deze vaststelling hypothekeert dan ook op ernstige wijze de geloofwaardigheid van verzoekers relaas. Verzoekers stelling dat zijn vage beschrijving van het weer te wijten is aan een vage vraag, mist feitelijke grondslag. Uit het gehoor voor het Commissariaat-generaal blijkt duidelijk dat verzoeker meermaals en zeer concreet werd gevraagd naar uitzonderlijke weersomstandigheden (gehoorverslag CGVS p. 6). De Raad meent dat het feit dat verzoeker geen landbouwer is maar automecanicien, geen verschoning kan vormen voor de vastgestelde gebrekkige kennis over het weer in de streek de afgelopen jaren. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat zijn vader landbouwer was en dat hij bij zijn familie woonde (gehoorverslag CGVS, p. 2), zodat de Commissaris-generaal terecht tot de conclusie kwam dat het volledig ongeloofwaardig is dat verzoeker niet veel wist van het weer, aangezien het weer dan ook van groot belang is voor een landbouwersfamilie." (RvV arrest nr. 22.425 van 30 januari 2009)

3.5. Waar verzoeker nog aanhaalt dat "het lijkt alsof men 'voor de vorm' een interview heeft gedaan, zonder op zoek te gaan naar de waarheid", wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de kandidaat-vluchteling zelf en dat het de taak is van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker moet een poging ondernemen om zijn relaas te staven en hij dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De Raad merkt dienaangaande op dat verzoeker erop gewezen werd door de interviewer van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat als hij in het verleden niet de waarheid heeft verteld het nu het moment is om dat wel te doen (gehoorverslag, p. 3), mogelijkheid waarvan verzoeker echter geen gebruik heeft gemaakt.

3.6. In de mate verzoeker verwijst naar "documenten van UNHCR en CAW De Terp" dient te worden vastgesteld dat het rapport van UNHCR enkel de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan betreft het de brief van het CAW onder andere verwijst naar de veiligheidssituatie in Afghanistan, de veiligheid van Afghanen in Iran en Pakistan en de jonge leeftijd van verzoeker en de kwetsbaarheid die daarmee

samenhangt. Deze stukken geven geen enkele concrete aanwijzing waaruit dient afgeleid te worden dat verzoeker inderdaad afkomstig zou zijn uit Gazni of aldaar geboren en getogen is. Met andere woorden, deze stukken vermogen geenszins de appreciatie in de eerdere asielaanvragen in een ander daglicht te stellen. Waar verzoeker nog stelt dat geen vragen werden gesteld over zijn afkomst, gaat hij voorbij aan hetgeen hierover reeds naar aanleiding van zijn eerdere asielaanvragen werd beslist. Aan de hand van vragen die peilden naar verschillende aspecten van het leven in Jaghuri werd tijdens de eerste asielprocedure vastgesteld dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers beweerde verblijf in Afghanistan. Tot slot wijst de Raad erop dat noch de jeugdige leeftijd van verzoeker, noch het feit dat hij al drie jaar in België verblijft in een zeer precare situatie, een verklaring kunnen bieden waarom hij het niet aannemelijk heeft gemaakt middels zijn verklaringen naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag, afkomstig te zijn uit Gazni.

3.7. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS